

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11312** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Образувано е по жалба от 05.11.2024г. на М. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес в [населено място], [улица], чрез адвокат Т. И.-САК, срещу Решение № 10755/14.10.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и представените писмени бележки са развити доводи за неправилност и необоснованост на решението на административния орган, като се твърди, че административният акт не отговаря на материалния закон и съдопроизводствените норми. Жалбоподателят твърди, че още в административното производство е заявил нежеланието си за военна служба в С., поради опасността за участие в реални бойни действия, като отказът от военна служба би довел до наказание и тези обстоятелства не обсъдени в оспорвания акт. Изложени са твърдения, че административния орган не е изложил мотиви относно хипотезата на чл. 9 ал.1 т.3 ЗУБ, като счита, че процесният случай попада и в хипотезата на чл.9 ал.8 ЗУБ, предвид тежката хуманитарна ситуация в С. и липсата на достъп до битови и социални услуги. В съдебно заседание посочва, че в материалите по делото е налично първоначално решение, което е противоположно на окончателното, предмет на настоящото дело и това е доказателство за липса на обективно изследване на фактите. По същество се иска

отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Твърди, че в съдебно заседание е установено, че жалбоподателят дори не знае колко години е военната служба в С., за да твърди, че е налице заплахата спрямо него. Посочва, че в справката за С. е посочена и методологията, по която е изготвена. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита решението на Председателя на ДАБ за правилно и законосъобразно.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.07.2024 г. М. М. А. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № УП 6815/02.07.2024 г. по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. /л.73/

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 70/.

На 22.08.2024г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай, че отговоря на условията на ЗУБ. /л.50/

На 10.07.2024 г. е проведено интервю с М. М. А., за което е съставен протокол /л.52/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че напуснал С. нелегално през май 2024г. през Турция, където останал месец и половина. Твърди, че преминал нелегално от Турция в Република България, където е задържан от полицията и след това подава молба за международна закрила. Посочил е, че е арабин и като такъв не е имал проблеми в С.. В проведеното интервю жалбоподателят изрично е заявил, че не е осъждан, не е имал проблеми заради принадлежността си към етническа група, не е имал проблеми заради религията, която изповядва-мюсюлмански сунит, не е арестуван в страната си по произход и не е осъждан, не е бил член на въоръжена групировка. Излага твърдения че е живял в [населено място], С., където са родителите му, сестрите му и брат му. Посочил е, че е отлагал казармата, а като причина за напускане на страната си на произход твърди, че заради войната и влошената обстановка там, а другата причина е казармата. Изрично е отговорил, че не е имал заплахи, отправени лично към него, не му е оказвано насилие. Като мотив за закрила е заявил, че „тук не е лошо за живеене“.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 23 и л.46/ за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка в С.. В справката за С. от 23.08.2024г. и 27.08.2024г. е посочено, че Л. се намира под контрола на

официалното правителство, макар че ограничени територии са контролирани от групировки.

По делото е приложен проект за решение /без положен подпис на административния орган/, с което молбата на жалбоподателя е уважена, като с окончателното Решение № 10755/14.10.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на М. М. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Предвид липсата на положен подпис в проекта за решение, съдът счита, че така приложеният проект за решение не е валидно доказателство и същият следва да бъде изключен от доказателствената маса по делото.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявленията от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на С., самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г на СЕО по дело С-465/2007г. по тълкуването на чл.15 б. В от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ. В решението е коментирана подробно ситуацията в Л., където е живял жалбоподателя, като от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

С оглед на всичко изложено съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал.

1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно С., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението.

Според настоящия съдебен състав възражението, че са игнорирани заплахите за жалбоподателя е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни,

полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Прямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт и в този смисъл възраженията в жалбата в тази насока са неоснователни. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото

лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризирания протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е взел предвид данните от справката за С., в която е посочено, че действително в С. е налице вътрешен въоръжен конфликт, но този конфликт не е на територията на цялата държава, а е в отделни области и отделно от това, степента на конфликта не достига такова ниво, че именно съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, ако бъде върнато в страната, поради самия факт на присъствието си, се излага на заплаха.

Съдът не кредитира и твърденията, изложени от жалбоподателя, че спрямо него са налице предпоставките за международна закрила, тъй като подлежи на военна служба, тъй като така липсват каквито и да е доказателства, че той с оглед неговата възраст и образование подлежи на военна мобилизация, още повече – да е бил призован за военна служба. Във връзка с твърденията на жалбоподателя за влошени хуманитарни условия на живот като причина за напускане на страната, следва да бъде посочено, че при този аргумент в случая става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Относно изложените доводи, че по делото е налице проект за решение в противоположния смисъл, следва да бъде отбелязано, че доколкото става въпрос за проект, т.е. за неподписан проект на документ, същият няма правно действие и не е доказателство по делото, което да бъде обсъждано.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 05.11.2024г. на М. М. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 10755/14.10.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: